

**DU UN COPIL
LA TEATRU!**

**20 MARTIE
ZIUA
MONDIALĂ
A TEATRULUI
PENTRU
COPII
ȘI
TINERET**

**CA SĂ
POATĂ
VEDEA,
AUZI,
SIMȚI,
ȘI
IMAGINA**

Francisco Hinojosa

Autor povești pentru copii (Mexic)

Cu nicio altă experiență în afara faptului că frecventam teatrul când eram copil, la vârsta de șaptesprezece ani am regizat o piesă cu prietenii și colegii mei de școală. A fost prezentată într-un mediu informal la liceul nostru și într-un spațiu mai potrivit, cu public. Piesa se numea "Repetiție cu costume", atingea subiecte precum drogurile și așa cum sugerează și titlul, avea o temă vizuală. A fost scrisă de tatăl meu al cărui talent actoricesc i-a fost cultivat în tinerețe în piese de binefacere, mai slabe din punct de vedere calitativ. Niciunul dintre noi nu a urmat această carieră, chiar dacă eu am devenit un spectator înrăit de teatru. Destul de curios, mai târziu am regăsit dramaturgia într-un mod diferit: unele dintre poveștile pentru copii pe care le-am scris au fost dramatizate în ultimii douăzeci de ani. La început, dacă erau companii oficiale, le ceream o copie a dramatizării pentru a o aproba. Dar pe măsură ce a trecut timpul am preferat să nu le mai cer, dând frâu liber celor ce își fac treaba cu conștiințiozitatea faptului că trecerea de la narațiune la dramă poate avea un rezultat neașteptat. Uneori am vizionat aceste piese de teatru, alteori am citit cronici în presă sau pe internet. Uneori textul este respectat și alteori, textul stă la baza piesei doar ca sursă de inspirație. "Cea mai rea femeie din lume" este povestea mea care a fost pusă în scenă de cele mai multe ori, uneori sub formă de monolog sau cu marionete și teatru de umbre, alteori ca lectură dramatică sau ca piesă de școală, sau chiar ca piesă pe deplin profesionistă. Directorul unei companii de teatru mi-a spus odată că au fost nevoiți să salveze actrița din rolul principal din calea publicului format din tineri furioși care a văzut în ea întruchiparea răului: realitatea și ficțiunea s-au contopit în imaginația lor colectivă. Altă dată, în timpul spectacolului, am fost martorul remarcilor din partea unor copii care erau familiarizați cu textul, reproșând faptul că nu este respectat textul original.

O poveste bine spusă pe scenă captivează toți copiii din public și într-un anume fel, îi transformă. La plecarea de la teatru după un spectacol, pentru copii lumea poate părea diferită: sunt atât de impresionați de o reprezentare încât pot vedea dincolo de aparențe. Și deseori, ei ajung să se identifice cu anumite personaje sau situații. Spre deosebire de lectură, odată ce o poveste ajunge pe scenă, experiența este diferită: acum totul se întâmplă sub ochii noștri și sunt momente pe care le putem împărtăși cu ceilalți, nu mai suntem singurii participanți. Povestea prinde viață dincolo de imaginația noastră, ne transformă în protagoniști pentru că le încredințăm emoțiile și temerile noastre, dorințele și frustrările. Odată ce sunt pe scenă, ficțiunea, muzica, dansul, cântecele, poezia, jocurile, magia, se aranjează armonios împreună cu resursele tipice ale artei teatrale: costumele, lumina, scenariul, machiajul, recuzita. Contribuția adusă moștenirii noastre culturale – cu accent pe literatură și teatru – conduce invariabil la antrenarea imaginației copiilor și îi ajută să își găsească menirea în viață.

